

CAMILLA
LÄCKBERG

STRÁŽCE
MAJÁKU

motto

detektivka

motto

STRÁŽCE
MAJÁKU

**CAMILLA
LÄCKBERG**

Praha 2013

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © Camilla Läckberg 2009

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin agency, Sweden.

Cover art © bürosüd°, München (Munich)

Translation © Eva Nováčková, 2013

ISBN 978-80-7246-718-1

Charliemu

Teprve když sáhla na volant, všimla si, že má zakrvácené ruce. Dlaně se jí lepily, ale nevšímal si toho, zařadila zpátečku a trochu příliš rychle vyjela z garáže. Zaslechla, jak se pod pneumatikami rozletěly kamínky.

Měla před sebou hodně dlouhou cestu. Pohlédla na zadní sedadlo. Sam spal zamotaný do deky. Vlastně by mu měla zapnout bezpečnostní pás, ale neměla to srdce, aby ho probudila. Musí jet hodně opatrně. Automaticky odválila nohu z plynu.

Letní noc byla čím dál světlejší. Ani se nestačilo setmít a už se zase rozednívalo. Přesto jí dnešní noc připadala nekonečná. Všechno se změnilo. Fredrikovy hnědé oči bez pohnutí zíraly do stropu a jí bylo jasné, že už nemůže nic udělat. Musela zachránit sebe a Sama. Nemyslet na krev, nemyslet na Fredrika.

Mohla se uchýlit jen do jednoho jediného místa na světě.

O šest hodin později dojeli. Fjällbacka se začínala probouzet. Zaparkovala vůz u Pobřežní záchranné služby a na okamžik se zamyslela, jak všechno pobere. Sam dosud hluboce spal. Z přihrádky vytáhla balíček vlhčených kapsníků a otřela si zakrvácené ruce, jak nejlíp to šlo. Krev ale moc nemizela. Ze zadního kufru vyndala cestovní zavazadla a táhla je co nejrychleji k přístavišti u Badholmu, kde kotvil člun. Bála se, aby se Sam zatím neprobudil, proto pro jistotu zamkla auto, aby nemohl vyběhnout a spadnout do vody. Odvlekla věci do člunu a odemkla řetěz, který plavidlo chránil před zloději. Pak běžela zpět k vozu a oddechla si, když viděla, že Sam spí stejně klidně jako předtím. Zvedla ho a i s dekou nesla do člunu.

Zvládla to bez uklouznutí, opatrně ho uložila na palubu a člun nastartovala. Motor naskočil hned napoprvé. Dlouho loď neřídila, ale věřila, že to zvládne. Vycouvala a vyjela z přístavu. Slunce už zářilo, ale ještě nezačalo hřát. Napětí z ní pozvolna vyprchávalo.

Noční hrůza povolila. Pohlédla na Sama. Co když ho to, co se stalo, poškodilo na celý život? Pětiletý chlapec je hodně citlivý, snad nebude mít trvalé psychické následky. Udělá všechno pro to, aby byl zase v pořádku. Třeba bude stačit pofoukat mu bolístku, stejně jako kdyby spadl z kola a odřel si kolena.

Směr dobře znala. Pamatovala si každý ostrůvek, každé skalisko. Mířila k Väderöbodu a každým okamžikem se vzdalovala pobřeží. Přídí rozrážela stále vyšší vlny. Těšila se z každé spršky slané vody a na několik vteřin zavřela oči. Jakmile je zase otevřela, zahlédla v dálce Gråskär. Srdce jí poskočilo jako pokaždé, když se jí objevil před očima malý domek a bílý maják, který se hrdě tyčil k modré obloze. Ještě byla příliš daleko na to, aby rozeznávala barvu domku, ale pamatovala si jeho světle šedý odstín a bílé natřené rohy. Vzpomněla si na růžové popínavé růže, které rostly u nejchráněnější stěny. Tohle byl ráj na zemi. Její Gråskär.

Fjällbacký kostel byl zaplněný do posledního koutku a místo před oltářem plné květin. Věnce, kytice, krásné hedvábné stuhy se slovy posledního rozloučení.

Patrik sotva dokázal pohlédnout na bílou rakvičku zaplavenou květy. V kamenném chrámu vládlo pochmurné ticho. Na pohřbu starých lidí bylo vždycky slyšet nějaké mumlání. Lidé si vyměňovali věty jako třeba „smrt je pro ni vysvobozením, trpěla velkými bolestmi“ a těšili se na podávání kávy po obřadu. Dnes tu nic takového nezaznělo. Všichni zasmušile seděli v lavicích s pocitem nespravedlnosti. Tohle se nemělo stát.

Patrik si odkašlal a zahleděl se do stropu, aby potlačil slzy. Sevřel Eričinu dlaň. Oblek ho škrtil, a tak zatáhl za límec košile, aby se mohl nadechnout. Měl pocit, že se tu udusí.

Zvony na věži začaly bít a jejich ozvěna se rozléhala chrámem. Někteří lidé se zvukem probrali a zahleděli se na rakvičku. Ze sakristie vyšla farářka Lena, která je v tomto kostele oddávala. Zdálo se to být už nekonečně dávno, v jiném světě. Tehdy bylo všechno snadné, veselé, šťastné. Erika vážně hleděla před sebe a Patrik se snažil rozluštit její výraz. Myslí si také, že je to strašně nespravedlivé, nebo je pevná ve své důvěře, že všechno, co se děje, má hluboký smysl?

Vyhrkly mu znovu slzy a osušil si je hřbetem ruky. Erika mu nenápadně přistrčila kapesník. Když dozněly poslední tóny varhan, nastalo na několik vteřin ticho, než se ozvala Lena. Její hlas se maličko zachvěl, ale pak byl stále pevnější.

„Život se může změnit během okamžiku. Ale Bůh je s námi, i dnes.“

Patrik viděl, že se její ústa pohybují, ale hlas nevnímal. Jeho dětská víra ho během života opustila. V tom, co se stalo, žádný smysl nenacházel. Znovu pevně sevřel Eričinu ruku.

„S hrdostí sděluji, že dodržujeme časový plán. Za dva týdny slavnostně otevřeme Lázeňský dům ve Fjällbace.“

Erling W. Larsson vypjal hrud' a pohledem přešel městské zastupitele, jako by očekával potlesk. Musel se ale spokojit jen se souhlasným pokývnutím.

„Je to triumf pro náš kraj,“ zdůraznil. „Provedli jsme renovaci místa, jež se dá pokládat za skvost, a současně nabízíme moderní a konkurenceschopné lázeňské zařízení. Nebo spa, jak se to teď označuje.“ Naznačil ve vzduchu uvozovky. „Zbývá už jen udělat pár posledních úprav, zařízení neoficiálně vyzkoušet a samozřejmě připravit pro grandiózní zasvěcení.“

„To je skvělé. Mám ale několik otázek,“ ozval se Mats Sverin, který před několika měsíci přijal funkci městského zastupitele pro finanční záležitosti. Mával tužkou, aby upoutal Erlingovu pozornost.

Ten ale předstíral, že ho neslyší. Nenáviděl všechno, co mělo něco společného s administrativou a účetnictvím. Okamžitě schůzi ukončil a odkráčel do své prostorné pracovny.

Po neúspěchu s natáčením reality show *Hříšníci v Tanumu* nikdo nevěřil, že se znovu postaví na nohy, ale teď dokončoval ještě velkorysejší projekt. Sám o sobě nikdy nepochyboval, ani když kritické hlasy zněly nejsilněji. Byl zvyklý vyhrávat.

Jistěže ho to také něco stálo, a právě proto se odjel zotavit do lázní Světlo v Dalarně. Bylo to štěstí, protože kdyby tam neodjel, nikdy by nepoznal Vivianne. Setkání s ní přineslo v jeho životě obrat, pracovní i soukromě. Upoutala ho jako žádná jiná žena, a právě její vizi teď uváděl do reality.

Neodolal, aby jí nezavolal. Dnes už počtvrté, ale její hlas ho celého rozechvíval. Zadržel dech, když se ozvalo vyzvánění telefonu.

„Ahoj, miláčku,“ řekl, když zvedla sluchátko. „Chci se jen zeptat, jak se ti daří.“

„Erlingu,“ odpověděla svým zvláštním tónem, při kterém si vždycky připadal jako roztoužený chlapec. „Mám se přesně stejně, jako když jsi volal před hodinou.“

„To je skvělé.“ Hloupě se zašklebil. „Jen jsem se o tom chtěl ujistit.“

„Já vím, a také tě proto miluju. Ale před slavnostním otevřením spa máme ještě hodně práce a jistě si nepřejíš, abych pracovala dlouho do večera.“

„To jistě ne, miláčku.“

Rozhodl se, že už ji nebude rušit. Večery přece byly svaté.

„Tak pracuj, já budu také.“ Poslal jí několik polibků a slu-

chátko položil. Potom se opřel do kancelářské židle. Sepjal si ruce za hlavou a snil o večerních orgiích.

V domě byl zatuchlý vzduch. Annie otevřela dveře i okna, aby v místnosti vznikl průvan. Prudší závan málem shodil vázu, ale v posledním okamžiku ji zachytila.

Sama uložila do pokojíku vedle kuchyně. Vždycky mu říkali hostinský pokoj, i když patřil jí. Rodiče spávali v patře. Pohlédla na chlapečka a ramínka mu pečlivě přikryla šálem. Vzala velký rezavý klíč, který visel na hřebíku před dveřmi do domku, a vyšla na skály. Vítr jí pronikal oblečením. Zahleděla se k horizontu. Kromě domu stál na ostrově pouze maják. Rybářská bouda u přístávacího můstku byla tak malá, že se ani nedala počítat.

Šla k majáku. Gunnar zřejmě namazal zámek, protože se v něm klíč otočil s překvapivou lehkostí. Dveře zaskřípěly, když je otevřela. Hned za nimi se objevily úzké strmé schody – přidržela se zábradlí a začala stoupat nahoru.

Tak krásný výhled nikde jinde neexistoval, o tom byla vždycky přesvědčená. Na jedné straně se táhlo jen moře a horizont, na druhé se rozkládaly šéry s ostrovy, skalnatými ostrůvky a skalisky. Uplynulo už mnoho let od doby, kdy byl maják v provozu. Teď tu stál jako svědek dávných časů. Jeho lampa uhasla, plechy a šrouby vlivem slané vody a větru pomalu rozkládala rez. Jako malá si nejraději hrála tady nahoře. Bylo to tu maličké, jako pokojíček pro panenky vysoko nad zemí. Vešla se sem jen postel, na které během dlouhých služeb odpočívali strážci majáku, a židle, na níž sedali a střežili nebezpečné vody.

Lehla si na postel. Přehoz páchl zatuchlinou, ale zvuky kolem ní byly stejné jako v jejím dětství. Křik racků, nárazy vln do skalisek, vrzání. Tenkrát bylo všechno jednoduché. Její rodiče si dělali starost, že se jako jediné dítě na ostrově bude nudit. Báli se zbytečně, protože to tu milovala. A sama nebyla. Jenomže to jim nedokázala vysvětlit.

Mats Sverin si povzdechl a prohrábl se papíry na psacím stole před sebou. Dnes na ni nedokázal přestat myslet. V takových dnech moc práce neudělal, ale byly čím dál řidší. Začínala se mu vzdalovat. Aspoň tomu chtěl věřit. Ve skutečnosti na ni ale zapomenout nedokázal. Dosud před sebou jasně viděl její obličej a byl za to vděčný, i když na druhou stranu by pro něho bylo lepší, kdyby se obraz rozmazával a vytrácel.

Znovu se pokusil soustředit na práci. V dobrých dnech si myslel, že ho opravdu baví. Bylo velkou výzvou pochopit hospodářskou politiku obce s ustavičnými ohledy na politické vztahy a tržní hodnotu. Během měsíců, kdy tu pracoval, věnoval hodně času projektu Badis. Byl rád, že se starý dům konečně restauruje. Stejně jako většina fjällbackých občanů – těch, kteří tu dosud bydleli, i těch, kteří se sem přistěhovali – pokaždé, když míjel krásnou starou budovu, cítil lítost nad tím, že je odsouzená ke zmaru. Teď znovu získala starý lesk.

Snad se Erling ve svém nadměrném očekávání nemýlí, i když Mats cítil pochybnosti. Projekt přestavby byl nesmírně nákladný a obchodní záměr hodně nadnesený. Při mnoha příležitostech se marně snažil uplatnit svůj názor. Navíc měl nepříjemný pocit, že tu něco nesouhlasí, přestože mnohokrát znovu a znovu procházel účetní podklady. Nikdy ale nenašel nic než potvrzení skutečnosti, že projekt byl enormně drahý.

Pohlédl na hodinky a uvědomil si, že je čas na oběd. Už dávno necítil opravdovou chuť k jídlu, ale věděl, že jíst musí. Dnes byl čtvrtek, což znamenalo, že na jídelničku ve *Sklípku* bude tradiční švédská hrachová polévka a palačinky. Něco snad do sebe dostane.

Uložení rakvičky do země se účastnili jen nejbližší. Ostatní tiše mizeli na druhou stranu, směrem k obci. Erika pevně sevřela Patrikovu ruku. Šli za rakví a každý krok se jí

zarýval přímo do srdce. Marně přemlouvala Annu, aby toto utrpení nepodstupovala, ale sestra trvala na normálním obřadu. Kvůli tomu se i na chvíli probrala ze své apatie, a tak Erika další pokusy vzdala a místo toho jí pomáhala s nutnými přípravami, aby Anna a Dan mohli syna pohřbít.

V jednom bodě jí ale přece jen neustoupila. Anna si přála, aby se obřadu účastnily všechny děti, ale Erika prosadila, že ty menší zůstanou doma. Byly tu jen dvě nejstarší Danovy dcery Belinda a Malin. Lisen, Adriana, Emmu a Maju hlídala Patrikova matka Kristina. A ovšem také dvojčátka. Erika se bála, že toho na ni bude příliš, ale tchyně ji ujistila, že se o ně ty dvě hodiny dokáže postarat.

Zabolelo ji v prsou, když před sebou viděla Anninu skoro holou hlavu. V nemocnici jí museli oholit vlasy, aby jí mohli operovat lebku a ulehčit tlaku, který přinášel riziko nevratných změn. Začaly jí už růst krátké směšné chloupky, byly ale tmavší než její původní vlasy.

Na rozdíl od Anny a řidičky druhého auta, která zemřela na místě, Erika vyvázla zázračně dobře. Měla pořádný otřes mozku a několik zlomených žeber. Dvojčátka byla hodně malá, když po císařském řezu přišla na svět, ale byla zdravá a silná a po dvou měsících je dostali z nemocnice domů.

Erika se málem znovu rozplakala, když od sestřiny ochmýřené hlavy přesunula pohled na bílou rakvičku. Kromě těžkého zranění hlavy Anna utrpěla i zlomeninu pánve. I její chlapeček přišel na svět císařským řezem, ale byl tak těžce poraněný, že jim lékaři nedávali žádnou naději. Po týdnu chlapeček vydechl naposled.

S pohřbem čekali, až Annu pustí z nemocnice. Vrátila se až včera. A dnes pohřbívali jejího syna, kterého čekal život plný lásky. Erika zahlédla, jak Dan položil Anně ruku na rameno, když opatrně zaparkoval kolečkové křeslo vedle otevřeného hrobu. Anna ji ale setřásla. Takové

to bylo od první chvíle. Jako by její bolest byla tak velká, že se o ni nešlo dělit s nikým dalším. Dan naproti tomu svůj žal potřeboval sdílet, ale ne s kýmkoliv. Erika a Patrik se s ním snažili mluvit, všichni v jeho okolí dělali, co mohli. Ale on si přál svůj zármutek prožívat jen s Annou. A ta se stáhla do sebe.

Erika její reakci chápala. Dobře sestru znala a věděla, co všechno už má za sebou. Život k ní byl hodně tvrdý a toto neštěstí ohrozilo všechno, čeho znovu dosáhla. Ale i když jí Erika rozuměla, přála si, aby se Anna chovala jinak – vždyť Dana potřebovala více než kdy předtím a Dan potřeboval ji. Teď ale vedle sebe stáli jako dva cizinci, zatímco se malá rakvička spouštěla do země.

Erika natáhla ruku a položila ji na Annino rameno. Nešetřála ji.

Annie překypovala energií, uklízela a prala. Vytětrala, ale zatuchlost přesto v záclonách a povlácích zůstala. Všechno si naložila do koše a odnesla k můstku. Na pomoc měla mýdlo na praní a starou valchu, která v domě byla od nepaměti. Dala se do práce. Občas pohlédla k domu, aby se ujistila, že se Sam dosud neprobudil a nevyběhl ven. Spal neobyčejně dlouho. Možná to byla reakce na to, co se stalo, ale aspoň se pořádně vyspí. Ještě hodinu ho nechám, rozhodla se. Pak ho probudím, aby se najedl.

Vtom ji napadlo, že toho k jídlu moc nemá. Pověsila prádlo na plůtek před domem a šla prohlédnout spižírnu. Moc toho nenašla: plechovku rajské polévky a konzervu párků. Ani se raději nepodívala na datum spotřeby. Ale takové věci vydrží věčně a dnes jim to se Samem bude stačit.

Do městečka se jí nechtělo, tady se cítila v bezpečí. Nepřála si vidět žádné lidi. S plechovkou v ruce se na chvíli zamyslela. Bylo jen jedno řešení. Musí zavolat Gun-

narovi. Po smrti rodičů dohlížel na domek a jistě ho může požádat o pomoc. Pevná telefonní linka už dávno nefungovala, ale mobil tu měl dobrý signál. Vyťukala číslo.

„Sverinovi.“

Jméno v ní probudilo tolik vzpomínek, až na okamžik zatajila dech. Několik vteřin trvalo, než byla schopná promluvit.

„Haló, kdo volá?“

„Dobrý den, tady je Annie.“

„Annie!“ vykřikla Signe Sverinová.

Annie se usmála. Vždycky měla Signe a Gunnara moc ráda a ti jí lásku opláceli.

„Holčičko, to jsi ty? Voláš ze Stockholmu?“

„Ne, jsem na ostrově.“ Náhle cítila, že se jí sevřel krk. Spala jen několik hodin a únava jí způsobila přecitlivělost. Odkášlala si.

„Přijela jsem včera.“

„To jsi nám měla předem zavolat, uklidili bychom tam. V domku to musí vypadat strašně...“

„Vůbec ne.“ Annie už docela zapomněla, jak je Signe upovídaná.

„Starali jste se tu o to dobře, jen jsem trochu uklidila a vyprala prádlo.“

Signe si odfrkla. „Měla jsi nám říct. S Gunnarem nemáme do čeho píchnout. Ani žádná vnoučata. Ale z Göteborgu přijel Mats. Má práci v Tanumshede na úřadě.“

„To jste jistě strašně rádi. Proč se rozhodl vrátit domů?“ Jako by ho viděla před sebou. Plavovlasý, opálený a vždycky veselý mladík.

„Ani vlastně nevím. Rozhodl se hodně rychle. Postihla ho nehoda a pak jsem si myslela, že... ne, to nic. Na žvanění staré ženy určitě nejsi zvědavá. Ale co ty, Annie? Máš tu i chlapečka? Moc ráda bych ho viděla.“

„Ano, Sam je se mnou, ale je trochu nemocný.“

Annie se odmlčela. Nic by ji netěšilo víc, než kdyby Signe mohla vidět její dítě. Ale ne dřív, než se tu na ost-

rově uklidní, ne, dokud se neujistí, že ho to, co se stalo, příliš nezasáhlo.

„Chci se zeptat, jestli byste pro mě mohli něco udělat. Nemáme tu moc jídla a nerada bych se Samem jela na nákup...“ Nestačila ani doříct, a už jí Signe skočila do řeči.

„Ale jistě, to je přece jasné. Gunnar se stejně chystá odpoledne vyjet s lodí a já s ním pojedou a nakoupím ti. Jen mi pověz, co bys chtěla.“

„Peníze pak Gunnarovi dám, jestli mě můžete založit.“

„Samozřejmě. Tak co si mám napsat na seznam?“

Annie přímo viděla, jak si Signe nasazuje brýle na čtení, posunuje si je na špičku nosu a pak vytáhne papír a tužku. Vděčně jí nadiktovala všechno, na co si vzpomněla. Také sáček bonbonů pro Sama, aby nebyl v sobotu zklamaný. Perfektně už ovládá dny v týdnu a vždycky hned v neděli začne počítat dny do další soboty se sladkostmi.

Když ukončily hovor, pomyslela si, že by měla jít Sama opatrně probudit. Ale něco jí říkalo, aby s tím ještě chvíli počkala.

Práce na policejní stanici stála. Bertil Mellberg se Patrika neobyčejně citlivě zeptal, jestli si přeje, aby se jeho kolegové zúčastnili pohřbu, ale ten jen zavrtěl hlavou. Pracoval teprve několik dní a všichni kolem něho chodili po špičkách. A to dokonce i Mellberg.

Právě on a Paula byli první na místě nehody. Když viděli obě auta napasovaná do sebe, nevěřili, že někdo v nich mohl přežít. Nahlédli dovnitř okénkem a okamžitě poznali Eriku. Uplynulo sotva půl hodiny, co záchranka odvezla Patrika z práce, a teď tu našli jeho ženu polomrtvou, nebo přinejmenším těžce zraněnou. Zdravotníci nemohli rozsah zranění okamžitě posoudit a hasiči vyprošťovali osoby z aut nekonečně dlouho.

Martin s Göstou byli na výjezdu a zprávu o nehodě

i Patrikově kolapsu dostali o několik hodin později. Okamžitě pak odjeli do nemocnice v Uddevalle a celý večer čekali na chodbě. Patrik ležel na oddělení intenzivní péče a Eriku i její sestra Annu, která seděla za volantem, odvezli okamžitě na operační sál.

A teď byl Patrik zpátky. Naštěstí u něho nešlo o srdeční infarkt, jak se zprvu všichni obávali, nýbrž jen o angínu pectoris. Po třech měsících lékaři konečně souhlasili s jeho návratem do práce, s přísným doporučením, aby se šetřil. To asi těžko bude možné, obával se Gösta – navíc s téměř novorozеныmi dvojčaty a s tím, co postihlo Eričinu sestru Annu. V takové situaci prostě člověk nemůže nebýt ve stresu.

„Neměli bychom tam stejně jít?“ nadhodil Martin a míchal lžičkou v šálku kávy. „Patrik sice nechtěl, ale možná by ho to nakonec potěšilo.“

„Ne. Já si myslím, že to mínil vážně,“ řekl Gösta a drbal za ušima psa Ernsta, který byl na policejní stanici doma. „Lidí tam bude dost. Užitečnější budeme tady v práci.“

„Co máš na mysli? Nic se přece za celý den nestalo.“

„To je klid před bouří. V létě budeš toužit po jediném dni bez opilců, loupeží a rvaček.“

„To je pravda,“ souhlasil Martin. Na stanici byl vždycky za benjamínka, ale sám se už jako zelenáč necítil. Měl za sebou několikaleté zkušenosti a účastnil se řady obtížných vyšetřování. Navíc se stal otcem a ve chvíli, kdy mu Pia porodila dceru, jako by o pár decimetrů povyrosl.

„Co říkáš té pozvánce?“ zeptal se Gösta. Natáhl se po sušenkách a zahájil svou obvyklou proceduru s oddělováním světlého kolečka od tmavého spodku.

„O čem mluvíš?“

„Zřejmě máme tu čest stát se pokusnými králíky v novém lázeňském zařízení, které se právě dokončuje ve Fjällbace.“

„Myslíš Badis?“ Martin se trochu probral.

„Jo jo, je to nový Erlingův projekt. Doufejme, že tentokrát uspěje líp než s bláznivou reality show *Hříšníci v Tanumu*.“

„Mně to připadá skvělé. Chlapi se smějí představě, že by si nechali udělat masáž obličeje. Ale já jsem to jednou v Göteborgu podstoupil a bylo to úžasné. Měl jsem pak ještě několik týdnů pleť jako dětský zadeček.“

Gösta s nechutí pohlédl na mladého kolegu. Masáž obličeje? Aby mu někdo patlal na tvář nějakou kejdu? Jen přes jeho mrtvolu. „Uvidíme, co nám nabídnou. Doufám, že tam aspoň bude něco dobrého k jídlu. Třeba studený bufet.“

„To sotva,“ rozesmál se Martin. „V takových zařízeních jde spíš o hubnutí, než aby se člověk nacpal.“

Gösta se na něho ublíženě podíval. Kolega nevážil ani o gram víc, než když maturoval. Ušklíbl se a vzal si další sušenku.

V domě byl strašný zmatek. Maja a Lisen hopsaly po gauči, Emma a Adrian se prali o nějaké devéděčko a dvojčata z plna hrdla křičela. Patrikova matka vypadala na konci sil.

„Chvála bohu, že jste doma,“ vydechla a Patrikovi a Ericce vrazila každému jednoho řvoucího kojence. „Nechápu, co to do těch dětí vjelo. Jsou všechny jako pomínuté. A tyhle dvě jsem se snažila nakrmit, ale když držím láhev jednomu, druhý řve, a toho prvního to tak rozptyluje, že nedokáže pít a začne znovu křičet...“ Zmlkla, aby se mohla nadechnout.

„Posaď se, maminko,“ snažil se ji uklidnit Patrik. S chlapečkem v náruči šel pro Antonovu lahev. Syn byl v obličeji rudý a řval ze všech sil.

„Vezmi lahev i pro Noela,“ volala za ním Erika a snažila se dítě utišit.

Anton a Noel byli dosud hodně maličcí. Ne jako Maja, která už jako novorozeně byla velká a silná. I tak ale vy-

padali nesrovnatelně líc, než když se narodili. Tehdy leželi každý ve svém inkubátoru jako ptáčátka, s hadičkami napojenými v tenkých ručičkách. Byli to ale bojovníci, alespoň tak to říkali v nemocnici. Brzy začali přibývat na váze a většinou měli dobrou chuť k jídlu. Ovšem rodiče se o ně stále ještě báli.

„Díky.“ Erika sáhla po lahvi, kterou jí Patrik podal, a sedla si s Noelem v náruči do křesla. Okamžitě začal s velkou chutí sát. Patrik se usadil s Antonem, který stejně jako jeho bratr ihned zmlkl. Má nesporné výhody, že je nemůžu kojit, říkala si Erika. Mohli se o péči dělit, což s Majou nebylo možné. Tehdy si připadala, že má Maju k prsu přilepenou.

„Jak to proběhlo?“ zeptala se Kristina. Zvedla Maju a Lisen z gauče a navrhla jim, aby si šly hrát do Majina pokoje. Emma a Adrian už nahoru odběhli před chvílí.

„Co mám říct...“ začala Erika. „Anna mi dělá starost.“

„Mně také,“ připojil se Patrik a pokusil se v křesle najít pohodlnější polohu. „Zdá se, že Dana vytěšňuje. Nepustí ho k sobě.“

„Ano, také si to myslím,“ souhlasila Erika. „Už jsem se s ní pokusila promluvit. Ale po tom všem, čím už prošla...“ Potřásla hlavou. „Je to strašně nespravedlivé. Anna tolik let prožívala hotové peklo, ale v poslední době našla klid. Byla tak šťastná, na dítě, které s Danem čekali, se tolik těšila... ne, je to prostě hrozné.“

„Emma a Adrian to podle všeho snášejí dobře,“ mínila Kristina a pohlédla nahoru, odkud zazníval veselý dětský smích.

„Snad ano,“ přikývla Erika. „Teď právě jsou šťastní, že zase mají maminku doma. Nejsem si ale jistá, jestli ta událost nebude mít dozvuky.“

„Asi máš pravdu,“ řekla Kristina a pohlédla na syna. „A co ty? Neměl jsi ještě zůstat doma a pořádně se uzdravit? Nikdo ti nepoděkuje, když si v práci uženeš smrt. To, co se stalo, by pro tebe mělo být varováním.“

„Teď tam nejspíš bude mít více klidu než doma,“ Erika pokývla směrem k dvojčatům. „Ale říkala jsem mu totéž.“

„Práce mi dělá dobře, ale kdybys chtěla, mohl jsem doma zůstat déle.“ Patrik postavil prázdnou lahev na stůl a navyklým pohybem Antona opřel o rameno, aby si mohl odříhnout.

„Teď to všechno dobře zvládám,“ ujistila ho Erika a mínila to vážně. Po Majině narození si připadala jako v mlhách, ale tentokrát bylo všechno jiné. Možná k tomu přispěly i okolnosti kolem narození dvojčat, které jí ne nechaly žádný prostor pro deprese. Pomohlo i to, že se naučili všechno kolem dětí zvládat už při pobytu v nemocnici. Kloučci spali a jedli v pravidelných intervalech, a navíc současně. Ne, opravdu si teď nedělala starost, že by péči o děti nezvládla. Byla šťastná za každou vteřinu, kdy s nimi mohla být. Vždyť o ně málem přišli.

Přivřela oči a zabořila nos do Noelových vlásků. Na okamžik jí ta ochmýřená hlavička připomněla Annu a stiskla víčka ještě pevněji. Kéž by přišla na to, jak své sestře pomoci! Zatím se cítila bezmocná. Hluboce se nadechla, aby se utěšila Noelovou vůní. „Zlatíčko,“ mumlala do jeho vlásků. „Můj malý broučku.“

„Jak ses dnes měl v práci?“ Signe se pokusila o lehký tón, zatímco na talíř nakládala sekanou, hrášek, bramborovou kaši a smetanovou omáčku. Pořádnou porci.

Od té doby, co se Matte vrátil domů, se většinou v jídelně jen povrtal, přestože se mu pokaždé, když večerel doma, snažila připravit něco oblíbeného. Ve svém bytě nejspíš vůbec neměl nic k jídlu. V každém případě byl hubený jako lunt. Aspoň že už vypadal zdravěji a stopy po jeho napadení zmizely. Tehdy za ním byli v Sahlgrenské nemocnici a ona nemohla zadržet výkřik zděšení. Byl strašně potlučený. Obličej měl k nepoznání opuchlý.

„Dobře,“ ozval se a Signe sebou trhla. Trvalo tak dlouho, než odpověděl, až skoro zapomněla, že se ho na něco

zeptala. Matte si na vidličku nabral trochu kaše a přidal kousek sekané. Uvědomila si, že zadržuje dech, když sleduje pouť vidličky k jeho ústům.

„Nech ho na pokoji, vždyť jí,“ napomenul ji Gunnar. Právě si sám nakládal přídatek.

„Promiň.“ Signe potřásla hlavou. „Jsem... jsem jen strašně ráda, že si s námi dáš něco k jídlu.“

„Přece nehladovím, maminko. Vidíš sama, jak mi chutná.“ Jako na potvrzení si naložil plnou vidličku a rychle ji vsunul do úst.

„Nedřeš se moc na úradě?“

Gunnar na ni znovu rozčileně pohlédl. Věděla, že n souhlasí s její přílišnou starostlivostí. Myslí si, že by o syna neměla tolik pečovat. Ale nemohla si pomoci. Matte byl její jediné dítě a od toho prosincového dne, kdy se jí skoro před čtyřiceti lety narodil, se budívала s noční košilí promočenou potem a s hlavou plnou strašných snů o nebezpečích a hrůzách, které by ho mohly postihnout. Nic v životě pro ni nebylo důležitější, než aby se měl dobře. Věděla, že i Gunnar to tak cítí, zbožňoval svého syna stejně jako ona. Dovedl jen líp skrýt své obavy z toho, co by se mohlo jeho dítěti stát.

Ona sama si byla neustále vědoma, že by během několika vteřin mohla přijít o všechno. Když byl Matte maličký, bála se skryté srdeční vady a lékaři ho museli pořádně vyšetřit, aby ji mohli ujistit, že je perfektně zdravý. V prvním roce si nedovolila spát více hodin v kuse, pořád vstávala a chodila kontrolovat jeho dech. Když povyrostl, tak až do školního věku mu jídlo dělila na malá sousta, aby mu neuvázlo v krku a neudusil se. Mívala strašně představy, jak do jeho měkkého tělíčka naráží auto.

Když začal dospívat, trápily ji ještě strašnější sny. Zdálo se jí, že se opil, že v opilosti způsobil dopravní nehodu nebo se někde porval. Občas sebou ze spaní tak škusbla, až probudila Gunnara. Strašně horečné sny přicházely jeden za druhým, a nakonec se musela posadit a čekat,

až se Matte vrátí domů. Hleděla tu na telefon, tu na okno. Srdce jí pokaždé poskočilo, když venku zaslechla kroky.

Líp se jí spalo až potom, co se odstěhoval z domu. Bylo to vlastně divné, spíš by se o něho měla strachovat, když ho už nemohla hlídat. Ale věděla, že Matte by nikdy zbytečně neriskoval. Byl pozorný a nikomu neubližoval. Podle její logiky to muselo znamenat, že ani jemu nikdo nechce ublížit.

Usmála se při vzpomínce na všechna zvířata, která během let přitáhl domů. Zraněná, opuštěná a ošklivá. Tři kočky, dva zraněné ježky, vrabce se zlomeným křídlem. A to už nemluvě o hadovi, kterého našla čirou náhodou, když mu do zásuvky ukládala vyprané prádlo. Musel jí pak svatosvatě slíbit, že plazy domů nosit nebude. Jen nerad to akceptoval.

Překvapovalo ji, že se z něho nestal lékař nebo veterinář. Studium na vysoké ekonomické škole mu ale podle všeho vyhovovalo, měl dobrou hlavu na čísla. Teď to vypadalo, že se mu práce pro městský úřad líbí. Přesto ji něco nutilo k zamyšlení. Nic konkrétního, ale začaly se jí vracet ošklivé sny. Každou noc se budila zpocená úzkostí a nočními můrami. Něco nebylo v pořádku, ale na její opatrné otázky odpovídal mlčením. Proto se tak koncentrovala na to, aby se pořádně najedl. Když pár kilo nabere, všechno bude dobré.

„Nedojíš to?“ zaprosila, když Matte odložil vidličku, přestože na talíři zůstala polovina veliké porce.

„Už toho opravdu nech,“ napomenul ji Gunnar. „Dej mu pokoj.“

„Mně to vůbec nevadí.“ Matte se maličko pousmál. Maminčin chlapec. Nechtěl, aby ji otec kvůli němu huboval. I když Signe po více než čtyřiceti letech manželství dobře věděla, že pes, který štěká, nekouše. Hodnějšího manžela aby pohledal! Zahryzalo v ní špatné svědomí jako už tolikrát předtím. Věděla, že je to její chyba – moc se stará.

„Promiň, Matte. To víš, že to nemusíš dojst.“

Říkala mu tak od té doby, kdy se učil mluvit a neuměl své jméno správně vyslovit. Po ní to pak převzali i všichni ostatní.

„Víš, kdo přijel do Fjällbacky na návštěvu?“ zeptala se vesele a natáhla se po talířích.

„To vůbec netuším.“

„Annie.“

Matte sebou škubl a pohlédl na ni.

„Annie, moje Annie?“

Gunnar se spokojeně zasmál. „Věděl jsem, že tě to probere. Máš pro ni pořád slabost.“

„Ale, nech toho.“

Signe si vybavila dospívajícího chlapce s patkou přes oko – tehdy jim zajímavě řekl, že má děvče.

„Veze jsem jí dnes nějaké jídlo,“ pokračoval Gunnar. „Je na Ostrově duchů.“

„Fuj,“ otřásla se Signe. „Neříkej mu tak. Jmenuje se přece Gråskär.“

„Kdy přijela?“ zeptal se Matte.

„Asi včera. Má s sebou chlapce.“

„Jak dlouho tu zůstane?“

„Prý ještě neví.“ Gunnar si do úst spokojeně vsunul kousek žvýkacího tabáku a opřel se do židle.

„Byla... jako vždycky?“

Gunnar přikývl. „Ano, je pořád stejná, naše Annie. Hezká jako obrázek. Vypadala trochu smutně, ale to jsem si možná jen namlouval. Třeba se doma pohádali. Co já vím?“

„Takové věci vůbec neříkej,“ zarazila ho Signe. „Viděl jsi chlapce?“

„Ne, Annie mi přišla naproti k můstku a já jsem se tam nechtěl zdržet. Ale zajed' se na ni podívat,“ obrátil se k Mattemu. „Jistě bude mít radost, když ji někdo na Ostrově duchů navštíví. Totiž promiň, na Gråskäru,“ dodal a škádlivě pohlédl na manželku.

„To jsou jen babské tlachy, ale stejně by se o tom nemělo mluvit,“ prohlásila Signe s hlubokou vráskou mezi obočím.

„Annie si to myslela,“ řekl tiše Matte. „Vždycky věřila, že tam jsou.“

„Kdo?“ Signe by už o tom raději nemluvila, ale teď přece jen napjatě čekala, co Matte odpoví.

„Duše mrtvých. Annie říkala, že je zahlédla i zaslechla, ale nechtěli jí ublížit. Prostě tam jen zůstávají.“

„To jsou nápady! Myslím, že bychom si raději měli dát dezert. Udělala jsem rebarborový krém.“ Signe se prudce zvedla. „Ale v jedné věci má otec pravdu, i když jinak namluvil hodně zbytečností: jistě by z návštěvy měla radost.“

Matte neodpověděl a vypadal hluboce zamyšlený.

Fjällbacka 1870

Emelie byla vyděšená k smrti. Dosud nikdy v životě nespátřila moře. Natož aby se plavila na něčem, co jí připadalo jako hodně vratký člun. Pevně se držela zábradlí. Vlny s ní pobazovaly dopředu dozadu a nedokázala udržet rovnováhu. Snažila se zachytit Karlův pohled, ale ten zarytě hleděl vstříc tomu, co je tam kdesi vpředu čekalo.

Slova jí stále zněla v uších. Jistě to byly jen plané řeči, přesto jí nešly z hlavy. Když ve fjällbackém přístavu nakládali věci do malé plachetnice, babka se jich zvědavě zeptala, kam mají namířeno.

„Na Gråskär,“ odpověděla radostně. „Můj manžel Karl tam bude novým strážcem majáku.“

Nezdálo se, že by to na starou ženu udělalo velký dojem. Místo toho si odfrkla a podivně se uchechtla.

„Gråskär? Tak tak. . . Tady tomu ostrovu nikdo tak neříká.“

„Ne?“ Emelie měla najednou pocit, že by se neměla dál vyptávat, ale zvědavost převážila. „A jak se mu tedy říká?“

Žena hned neodpověděla. Až po chvílce snížila hlas. „Říká se mu Ostrov duchů.“

„Ostrov duchů?“ Emeliin nervózní smích zaperlil v časném ránu nad vodou. „To je zvláštní. . . A proč vlastně?“ Oči se jí zaleskly, když je upřela na ženu.

„Protože se říká, že ten, kdo tam zemře, ostrov nikdy neopustí.“ Pak se babka otočila a odcházela. Emelie stála mezi taškami a kufry a místo radosti a očekávání, které ještě před několika okamžiky cítila, se jí zmocnila tíseň. Teď si byla jistá, že ji v kterémkoliv okamžiku může potkat smrt. Moře bylo veliké, nezkrotné, a jako by ji přitahovalo k sobě. Emelie neuměla plavat, a kdyby některá z těch obrovských vln, které Karl odbyl jako nicotné, převrátila člun, utopila by se.

Ještě pevněji sevřela zábradlí s pohledem upřeným do podlahy, či spíš paluby.

„Tamble vidíš Gråskär.“

Karlův hlas ji probral z myšlenek a Emelie se hluboce nadechla a zvedla oči tam, kam ukazoval. Nejdřív ze všeho ji napadlo, jak je ostrov nádherný. Byl maličký, ale domek se koupal ve slunci a šedé skály se leskly. U jedné stěny viděla popínavé růže a překvapilo ji, že se jim v tak drsném prostředí daří. Na západě ostrova byl strmý sráz, jako by skála byla uprostřed rozštípnutá. Ale na ostatních stranách se balvany měkce svažovaly k vodě.

Najednou jí vlny už nepřipadaly tak výbrůžné. Stále toužila po tom, aby měla pod nohama pevnou zem, ale ostrov ji okouzli. Slova staré babky o Ostrově duchů potlačila do nejzazšího koutku mysli. Na tak krásném místě se nemohlo ukrývat nic zlého.

Dnes v noci je slyšela. Stejně šeptání, stejné hlasy, jako když byla malá. Byly tři hodiny a nejdřív nevěděla, co ji probudilo. Až potom je zespondu uslyšela. Zaskřípěla židle. O čem spolu mohli mrtví mluvit? O tom, co bylo tenkrát, nebo co se stane teprve teď, o mnoho let později?

Annie o jejich přítomnosti na ostrově vždycky věděla. Její matka jí vyprávěla, že už když byla Annie malé děťátko, najednou se začala smát a mávat ručičkami, jako by viděla něco, co nikdo jiný nespapřil. Čím byla starší, tím víc byla o jejich existenci přesvědčená. Hlas, záblesk, pocit, že je někdo v místnosti. Ale nechtěli jí ublížit, tím si vždycky byla jistá. Dlouho tiše ležela a naslouchala hlasům, až ji znovu ukolébaly do snu.

Ráno si pamatovala jen zvuky jako vzdálený sen. Připravila snídani pro sebe a Sama, ale nechtěl jíst ani své oblíbené vločky.

„Miláčku, buď hodný. Vezmi si aspoň lžičku. Jen trošku. Přece musíš jíst, copak to nechápeš?“ Pohládila ho po tvářičce.

Od chvíle, co se to stalo, ještě nepromluvil. Ale Annie se snažila neklid potlačit. Musí mu dát čas, netlačit na něho, staré vzpomínky vytěsni nové zážitky. Není nic lepšího než být tady, na Gråskäru, daleko od všeho, mezi skalami, sluncem a slaným mořem.

„Víš co? Tak se nebudeme o jídlo starat a půjdeme se vykoupat.“ Když nedostala odpověď, jednoduše syna zvedla a vynesla ho na slunce. Něžně a opatrně ho svlékla a nesla ho k vodě, jako by to bylo roční děťátko, a ne velký pětiletý chlapec. Voda moc teplá nebyla, ale ne-

protestoval a spolu s ní, s hlavou přitisknutou k jejím prsům, se nechal ponořit do vody. Jistě to je ten nejlepší lék. Takhle spolu zůstanou, než se všechno zlé přežene. Dokud zase nebude všechno v pořádku.

„Myslela jsem, že přijdeš až v pondělí.“ Annika si posunula brýle na špičku nosu a dívala se na Patrika. Zůstal stát v otevřených dveřích její kanceláře, která byla současně i recepcí.

„Erika mě vystrčila z domu. Tvrdí, že ji unavuje pořádek se dívat na můj ošklivý obličej.“ Pokusil se usmát, ale včerejšek se na něm podepsal, takže úsměv nebyl moc přesvědčivý.

„Naprosto ji chápu,“ zasmála se Annika, ale smích jí nešel od srdce. Smrt dítěte nenechá nikoho bez pohnutí. Od té doby, co se s manželem dozvěděli, že si brzy pojedou pro své vytoužené adoptivní dítě z Číny, byla, pokud šlo o děti, ještě citlivější než dříve.

„Děje se něco?“

„Ani bych neřekla. Jen samé obvyklé věci. Stará Strömbergová volala tento týden už třikrát a tvrdila, že ji chce její zeť zabít. A zadrželi jsme partu mládeže při krádeži u Hedemyrů.“

„Takže jinými slovy jedeme naplno.“

„Ano. Nejnovější událostí je pozvánka na vyzkoušení procedur, které se budou nabízet v těch nových lázních Badis.“

„To nezní špatně. Třeba bych se mohl obětovat a zajít tam.“

„V každém případě je dobře, že spravili tu starou budovu,“ mínila Annika. „Už to vypadalo, že se celý dům rozsype.“

„Ano, máš pravdu. Ale pochybuju, že se lázně vyplatí. Zrestaurování muselo přijít na strašné peníze, a budou tam lidi opravdu chodit?“

„Erling s tím musí mít dost starostí. Mám známou na

obecním úřadě a od té vím, že projekt spolkl většinu městského rozpočtu.“

„To si umím představit. Celé městečko mluví o slavnostním zahájení. To také nebude zadarmo.“

„Jsme tam pozvaní úplně všichni, tak se musíme hodit do gala.“

„Všichni jsou venku?“ zeptal se Patrik a změnil téma. Neměl sebemenší chuť si navléknout oblek a jít slavit.

„Ano, s výjimkou Mellberga. Sedí u sebe jako obvykle. Všechno je jako dřív, přestože se prý musel vrátit na plný úvazek jen proto, aby se bez něho stanice nezhroutila. Podle toho, co jsem slyšela od Pauly, ho musely z domu vystrnadit, protože z Lea by vyrostl cvalík. Jednou se Rita vrátila dřív a viděla, že Mellberg pro Lea mixuje celý hamburger. To byla poslední kapka. Rovnou zašla do práce a požádala o pár měsíců volna.“

„To myslíš vážně?“

„Ano, je to tak. Takže si s ním užijeme. Ale Ernst je v každém případě rád. Mellberg ho nechával tady, když se staral o Lea, a to psisko se mohlo ustýskat. Ležel jen v koši a kňučel.“

„Takže je vlastně dobře, že je všechno jako vždycyky,“ řekl Patrik. Došel ke svým dveřím a zhluboka se nadechl, než je otevřel. Snad mu práce pomůže, aby zapomněl na včerejšek.

Už nikdy nechtěla vstát. Zůstat navždy ležet v posteli a zírat oknem na nebe, které bylo někdy modré, někdy šedé. Na krátký okamžik si přála, aby byla zpátky v nemocnici. Všechno tam bylo jednodušší. Klidné a mírumilovné. Všichni se k ní chovali ohleduplně, mluvili tichými hlasy a pomáhali jí, aby se mohla najíst a umýt. Doma ji rušilo mnoho věcí. Slyšela, že si děti hrají, jejich křik se rozléhal mezi zdmi domu. Občas za ní přišly nahoru a hleděly na ni vykulenýma očima. Něco od ní vyžadovaly, ale to jim nemohla poskytnout.

„Anno, spíš?“

Danův hlas. Nejraději by spánek předstírala, ale věděla, že by jí nevěřil.

„Ne.“

„Udělal jsem něco malého k jídlu. Rajskou polévku s topinkami a sýrem. Nechceš se s námi najíst? Děti se po tobě ptají.“

„Ne.“

„Nechceš jíst, nebo nechceš přijít dolů?“

Anna v jeho hlase slyšela frustraci, ale jako by se jí nic netýkalo. Cítila jen veliké prázdno. Žádné slzy, žádný žal, žádnou zlobu.

„Ne.“

„Přece něco musíš sníst...“ Hlas se mu zlomil a s malým bouchnutím postavil na noční stolek tác s polévkou. Trochu jí vyšpláchno z talíře.

„Ne.“

„Já jsem také ztratil dítě, Anno. A děti sourozence. Potřebujeme tě...“

Slyšela, že hledá slova. Ale v její hlavě bylo místo jen pro jediné slovo: Ne.

Po chvíli zaslechla, že Dan vyšel z pokoje. Znovu se otočila k oknu.

Zneklidňovalo ji, že vypadá tak nepřítomně.

„Same, chlapečku,“ houpala ho a hladila po vláskách. Dosud neřekl jediné slovo. Napadlo ji, že by s ním možná měla jít k lékaři, ale hned to zamítla. Nikoho do jejich světa nepustí. Stačí, když bude mít klid a bude znovu jako dříve.

„Půjdeš po obědě spinkat?“

Neodpověděl, ale odnesla ho na postel a uložila. Pak si uvařila konvičku kávy, nalila spolu s mlékem do hrníčku a šla si sednout na můstek. Byl krásný den a ona nastavovala tvář slunci, které jí zahřívalo obličej. Fredrik slunce miloval. Nebo spíš zbožňoval. Bez ustání si

stěžoval na chladné švédské počasí a na to, jak málokdy svítí slunce.

Proč si na něho najednou vzpomněla? Ty myšlenky přece hluboko potlačila. Neměly už v jejím životě místo. Fredrik se svými neustálými nároky a potřebou kontroly všeho a všech. Nejvíc si svou posedlost vybíjel na ní a na Samovi.

Tady na Gråskäru jako by nikdy ani neexistoval. Ostrov patřil jen jí. Nikdy sem nechtěl jet. „Ani mě nenapadne, abych se usadil na nějakém skalisku,“ odmítl, když mu to navrhla. Teď byla ráda. Ostrov svou přítomností nepošpinil. Byl čistý a patřil jen jí a Samovi.

Pevně svírala hrníček. Roky utekly strašně rychle. Všechno s nimi šlo z kopce. Nakonec se ocitla v pasti. Neměla východisko, neměla kam utéct. Neměla nikoho jiného než Fredrika a Sama. Kam by šla?

Ale teď je konečně volná. Na tváři cítila slaný mořský vzduch. Zvládla to. Ona a Sam. A až se chlapec uzdraví, budou žít svůj vlastní život.

Annie je tady. Myslel na ni celý večer od návštěvy u svých rodičů. Annie s dlouhými plavými vlasy a pihami na nose a pažích. Annie, která voněla mořem a létem a jejíž teplo ještě po tolika letech cítil ve své náruči. Bylo to tak, jak se říkalo: člověk na první lásku nezapomene. Tři léta na Gråskäru nejdou popsat jinak než jako magicky nádherná. Jezdil za ní tak často, jak mohl, a malý ostrov byl jen jejich.

Někdy se jí ale trochu bál. Jasný smích se uprostřed zlomil a Annie jako by zmizela v temnu, kam za ní nemohl. Nikdy mu to nedokázala vysvětlit a nakonec se naučil nechat ji v takových okamžicích na pokoji. Poslední léto se chovala čím dál podivněji a pozvolna se mu vzdalovala. A pak v jeden srpnový den nastoupila s kufrem do vlaku na Stockholm a tehdy pochopil, že je konec.

Od té doby se neviděli. Když pak její rodiče s odstupem jednoho roku po sobě zemřeli, pokoušel se jí dovolat, ale v záznamníku se ozval jen její hlas a ona sama se mu nikdy neozvala. Dům na Gråskäru zůstal prázdný. Věděl, že otec a matka na něj občas zajeli dohlédnout a že jim Annie sem tam za to poslala nějaké peníze. Ale sama se nevrátila a čas vzpomínky zvolna stíral.

A teď tu Annie znovu je. Matte seděl za svým psacím stolem a hleděl do prázdna. Jeho podezření bylo stále silnější a pochopil, že s některými věcmi tady v práci se musí vypořádat. Ale myšlenky na Anii ho rozptylovaly. Když se odpolední slunce začalo sklánět nad městským úřadem v Tanumshede, složil na hromádku všechny papíry, které před ním ležely na stole. Musí se s Anii setkat. Rozhodným krokem vyšel ze své kanceláře. Než dorazil k autu, zastavil se a vyměnil si několik slov s Erlingem. Když zasouval klíč do zapalování, třásla se mu ruka.

„Jsi doma brzy, miláčku!“

Vivianne mu šla naproti a chladně ho políbila na tvář. Nedokázal se ovládnout, položil paži kolem jejího pasu a tiskl ji k sobě.

„Uklidni se. Ušetříme si energii na později.“ Vzepřela se dlaní o jeho hrudník.

„No nevím. Poslední dobou jsem večer dost unavený.“

Znovu ji táhl k sobě, ale k jeho zklamání mu zase vyklouzla a zamířila do své pracovny.

„Musíš být trpělivý. Mám tolik práce, že teď na nic nemám náladu. A víš přece, jak to dopadne, když nejsem uvolněná.“

„Ano, ano.“

Erling na ni malomyslně hleděl. Jistěže mohli počkat na večer, ale on už týden usínal na gauči. Každé ráno se tam probudil, polštář vsunutý pod hlavou a přes sebe pře-

hozenou deku. Vůbec to nechápal. Je nejspíš přepracovaný. Musí práci líp rozdělovat.

„V každém případě jsem přinesl něco dobrého k večeři,“ volal za ní.

„To je skvělé. Co jsi koupil?“

„Krevety. K tomu lahev chablis.“

„Výborně. Kolem osmé budu hotová, tak to můžeš připravit.“

„Jistě, miláčku,“ mumlal Erling.

Zvedl tašky a nesl je do kuchyně. Musel si přiznat, že na to stále nebyl tak úplně zvyklý. Když byl ženatý s Vivekou, starala se o domácnost ona. Ale jakmile se přistěhovala Vivianne, přesunula nějakým způsobem zodpovědnost na něho. Vůbec nechápal, jak k tomu došlo.

Těžce si vzdychl a uklízel potraviny do lednice. Pak pomyslel na očekávané večerní radovánky a rozjasnil se. Musí se postarat, aby byla odpočatá. To za trochu práce v kuchyni stojí.

Ěrika procházela Fjällbackou a těžce oddechovala. Těhotenství s dvojčaty a porod císařským řezem neprospěly ani její váze, ani kondici. Ale to teď nebylo ani trochu důležité. Oba její synové jsou zdraví. Přežili, a každé ráno, když se v půl sedmé rozkřičeli, cítila takovou vděčnost, až se jí hrnuly slzy do očí.

Anna utrpěla mnohem silnější trauma a Erika vůbec nevěděla, jak se sestře přiblížit. Jejich vztah nikdy nebyl jednoduchý. Už od malička se Erika o svou sestru starala, foukala jí bolístky a otírala slzy. Tentokrát to bylo jiné. Nešlo o nějaký škrábanec, ale o hlubokou ránu v duši. Erika měla pocit, že přímo vidí, jak z ní vyprchává životní síla. Jak ji může uzdravit? Annin syn je mrtvý, a i když to bylo velice bolestné, nemohla Erika utajit své štěstí, že její děti žijí. Po té tragédii se na ni Anna nedokázala vůbec podívat. Erika za ní chodila do nemocnice

a sedala vedle její postele. Ale ani jedinkrát jí sestra nepohlédla do očí.

Co se Anna vrátila domů, Erika se jí ještě neodvážila navštívit. Jen několikrát denně volala Danovi, ale zněl sklíčeně a odevzdaně. Teď už návštěvu nemohla déle odkládat. Požádala Kristinu, aby se na chvíli přišla postarat o dvojčátka a Maju. Anna je přece její sestra. Její zodpovědnost.

Se strachem zaklepala na dveře. Zevnitř slyšela dovádějící děti a za chvíli jí Emma otevřela.

„Teto Eriko,“ volala radostně. „Kde máš děťátka?“

„Jsou doma s Majou a babičkou.“ Erika pohládla Emmu po tvářičce. Byla neuvěřitelně podobná Anně.

„Maminka je smutná,“ vysvětlovala Emma a vzhlédla k ní. „Pořád jen spí a tatínek říká, že spí právě proto, že je smutná. Děťátko z jejího břicha chce bydlet na obláčku místo u nás. Já ho chápu, protože Adrian moc zlobí a Lisen na něho pořád doráží. Ale já bych byla na děťátko strašně hodná. Opravdu.“

„To já vím, holčičko, ale představ si, kolik si děťátko na obláčkách užije legrace.“

„Skáče tam jako na hopsadle?“

„No ano, právě tak.“

„Já bych také chtěla mít spoustu hopsadel,“ brebentila Emma. „Máme jen jedno malé na zahradě. A může na něm skákat jen jeden a Lisen je vždycky první a pak mě tam nechce pustit.“ Emma odskotačila zpět do obývacího pokoje.

Teprve teď si Erika uvědomila, co právě řekla: Dana označila jako tatínka. Vlastně by ji to nemělo překvapovat, protože Dan Anniny děti miloval a ty mu lásku od začátku oplácely. Jejich společné dítě mělo rodinu stmelit ještě pevněji. Erika polkla a šla za Emmou do pokoje. Vypadalo to tam jako po výbuchu.

„Odpusť mi ten nepořádek,“ omlouval se rozpačitě Dan. „Všechno nestíhám. Zdá se mi, že den nemá dost hodin.“

„Naprosto tě chápu. Měl bys vidět, jak to vypadá u nás.“ Erika stála v otevřených dveřích a pošilhávala k podkrovní. „Můžu jít nahoru?“

„Jistě.“ Dan si přejel dlaní obličej. Vypadal nekonečně unaveně a smutně.

„Půjdu s tebou,“ přidala se Emma. Ale Dan si sedl na bobek a začal ji přemlouvat, aby nechala jít Eriku samotnou.

Ložnice Dana a Anny ležela po pravé straně. Erika zvedla ruku, ale nakonec se několik centimetrů od dveří zarazila a nezaklepala. Opatrně je otevřela. Anna ležela otočená k oknu a paprsky odpoledního slunce ozařovaly kůži pod chmýřím na hlavě. Eričino srdce se zachvělo bolestí. Byla pro Annu vždycky spíš jako matka než starší sestra, teprve v posledních letech se jejich vztah začal měnit v sesterský. Najednou ale bylo všechno jako dříve. Anna byla malá a zranitelná, Erika o ni starostlivě pečovala.

Anna klidně a pravidelně dýchala. Maličko zanaříkala, ale Erika viděla, že spí. Tiše popošla k posteli a opatrně se posadila na kraj, aby ji neprobudila. Něžně jí položila ruku na bok. Ať už o to Anna stála nebo ne, bude stále vedle ní. Jsou sestry. Přítelkyně.

„Tatínek je doma,“ volal Patrik a čekal na obvyklou odpověď. A dočkal se. Na podlaze zabubnovalo pár rychlých nožiček a o vteřinu později se za rohem vynořila Maja a v plné rychlosti mu skočila do náruče.

„Tatínkůůů!“ Pusinkovala mu celý obličej, jako by se vrátil z plavby kolem světa, a ne jednoho dne v práci.

„Ahoj, tatínkův miláčku.“ Pevně ji k sobě přitiskl, zabořil nos pod její krček.

„Já jsem si myslela, že budeš pracovat jen na půl dne.“ Patrikova matka si osušila ruce do utěrky a pohlédla na něho, jako by to byl puberták, který se vrátil domů později, než slíbil.

„Ano, já vím. Ale bylo hrozně příjemné být zase zpět, tak jsem tam zůstal o chvíli déle. Ale skoro nic jsem nedělal. Nemáme nic akutního.“

„No dobře, jak myslíš, ale člověk by měl naslouchat svému tělu. Onemocnění bys měl brát vážně.“

„Dobře, dobře.“ Patrik doufal, že matka začne mluvit o něčem jiném. Nemusí si dělat žádné starosti. Hrůzu, kterou prožil v záchrance cestou do nemocnice v Uddevalle, si dobře pamatoval. Myslel si, že zemře. Byl o tom vlastně úplně přesvědčen. Obrazy Eriky, Maji a čekáných dvojčat se mu v hlavě mísily s bolestí v prsou.

Teprve když se probudil na jednotce intenzivní péče, pochopil, že tentokrát přežil, ale tělo mu patřičně naznačilo, že se musí trochu zklidnit. Jenomže potom se doslechl o dopravní nehodě a pocítil jinou bolest. Když ho pak na kolečkovém křesle dopravili za novorozeňátky, nejraději by se ve dveřích otočil. Děti byly tak maličké a bezbranné. Hubené hrudníčky se jim namáhavě zvedaly a klesaly a občas sebou děti škubly. Nevěřil, že něco tak maličkého může přežít, a bál se k nim vůbec přiblížit, sáhnout na ně. Věděl, že by se s nimi nezvládl rozloučit.

„Kde jsou bratříčci?“ zeptal se teď Maji. Držel ji stále v náruči a dcerka ho pevně svírala kolem krku.

„Teď spí. Ale pokakali se. Babička je umyla. Strašně to smrdělo.“ Udělala obličej.

„Jsou to hotoví andělci,“ rozzářila se Kristina. „Každý vypil skoro dvě lahve mléka a potom spokojeně usnuli. Předtím se vykakali, jak povídala Maja.“

„Půjdu se na ně podívat,“ řekl Patrik. Od té doby, co je měli doma z porodnice, si zvykl být jim stále nablízku a v práci se mu po nich moc stýskalo.

Vyšel do podkrovní ložnice. Nechtěli je od sebe oddělit, a tak chlapečci spali v jedné postýlce. Leželi těsně vedle sebe, málem se dotýkali nosíčky. Noel měl paži

přehozenou přes Antona, jako by ho chránil. Patrika napadlo, jací asi budou. Noel vypadal rozhodnější a náročnější než Anton, který skoro vůbec nezlobil. Když dostal najíst a mohl po libosti spát, jenom si spokojeně broukal. Noel naproti tomu uměl hlasitě protestovat, když mu něco chybělo. Nerad se oblékal a nesnášel vyměňování plen. Nejhorší ze všeho bylo koupání. Podle jeho křiku by někdo mohl soudit, že voda je životu nebezpečná.

Patrik dlouho stál nakloněn nad postýlkou. Oběma chlapcům se ve spaní pohnula víčka. Napadlo ho, jestli se jim zdají stejné sny.

Annie seděla na schůdcích ve večerním slunci, když vtom zahlédla blížící se člun. Sam už usnul, a tak se pomalu zvedla a šla k přístavnímu můstku.

„Můžu zakotvit?“

Hlas zněl známě, ale přesto jinak. Nejdřív měla chuť zakřičet: Ne, nechod' sem! Sem už nepatříš! Ale místo toho sáhla po lanu, které hodil na břeh, a zkušeně je obtočila kolem kůlu, aby člun připevnila. A pak stál na můstku. Annie už zapoměla, jak je vysoký. Ona, která byla stejně velká jako většina mužů, si vždycky mohla hlavu opřít o jeho prsa. To byla jedna z věcí, které Fredrikovy vadily – že je o několik centimetrů vyšší než on. Nikdy si nesměla vzít boty na vysokých podpatcích, když šli spolu.

Ale teď nebude myslet na Fredrika. Teď ne...

Sevřel ji v náručí. Vůbec nevěděla, jak se to stalo, kdo udělal krok, který je odděloval.

Najednou byla u něho a cítila na tváři jeho pletený svetr. Jeho paže jí přinášely bezpečí a nasávala vůni, kterou už tolik let necítila. Matteho vůni.

„Ahoj,“ tiskl ji k sobě ještě pevněji, jako by ji chtěl držet, aby neupadla. Přála si v jeho náručí zůstat navždy a znovu cítit všechno to, co už tak dávno zmizelo

v chaosu temna a zoufalství. Ale nakonec sevření uvolnil, držel ji kousek od sebe a prohlížel si ji, jako by ji viděl poprvé.

„Jsi pořád stejná,“ řekl nakonec. Ale Annie v jeho očích spatřila, že to není pravda. Není stejná – je někdo úplně jiný. Změnila se jí tvář, přibýly vrásky kolem očí a úst a věděla, že to Matte vidí. Měla ho ale ráda i proto, že předstírá. Vždycky to uměl, a když Annie pevně sevře víčka, všechno zlé snad zmizí.

„Pojď,“ pobídla ho a natáhla k němu ruku. Šli společně k domu.

„Ostrov vypadá jako vždycky,“ poznamenal a vítr jeho hlas unášel přes skaliska.

„Ano, tady se nic nezměnilo.“ Chtěla říct víc, ale Matte už vcházel do dveří. Musel se sehnout, aby prošel rámem, a správný okamžik minul. Takové to s ním bylo vždycky. Pamatovala si slova, která v sobě nosila a přála si mu říct, ale zůstala v ní a ona jako by oněměla. Ublížila mu. Bolelo ho, že se uzavřela do sebe.

Nemohla ho k sobě pustit ani dnes, ale mohl s ní posedět v domě. Aspoň chvíli. Potřebovala to, potřebovala jeho teplo. Tolik vymrzla...

„Dáš si čaj?“ Vytáhla konvici, aniž by čekala na odpověď. Musela se něčím zabývat, aby nepoznal, jak se chvěje.

„Děkuji, rád. Takže ty máš chlapečka? Jak je starý?“
Udiveně na něho pohlédla.

„Ano, otec a matka mě informovali,“ pravil s úsměvem.

„Je mu pět let a už spí.“

„Opravdu?“ zněl zklamaně a ji to zahřálo u srdce. To něco znamenalo. Mnohokrát uvažovala o tom, jaké by to bylo, kdyby Sama měla s Mattem místo s Fredrikem. Ale v tom případě by to už nebyl Sam, ale úplně jiné dítě. Ta představa byla nepřijatelná.

Byla ráda, že Sam spí. Nechtěla by, aby ho Matte viděl v tom stavu, v jakém se právě nachází. Ale jakmile se